

navnlig frygtet, og Ingen har kunnet vise en Udvæi. Det forekommer mig, at det hele Spørgsmaal er altfor ubetydeligt overfor Kommunerne øvrige Udgifter, og det er da ogsaa dokumenteret i Motiverne, hvor ringe Udgiften til Brandvæsenet er, saa at der ikke kan være nogen Grund til at sætte et stort Apparat i Gang for at faae disse Udgifter dækkede af Brandforsikringselskaberne, Udgifter, som dog til Syvende og Sidst falde paa de Forsikrere. Dertil kommer den store Vanskelighed, at de Folk, der ikke forsikre, ogsaa skulle betale. Det bliver en hel Repartition i Kommunen, kort sagt et Arbejde, som de Penge, der gaa til Brandvæsenet, ingenlunde ere værd. Det er vel muligt, at man kan se dette Spørgsmaal med andre Dine i de store Kjøbstæder end i de smaa; men jeg skal saa bede erindret, at Loven bør være ens for alle Kjøbstæder, og at vi have en overveiende Mængde smaa Kjøbstæder i Sammenligning med de store, der kunde ønske at indrette sig efter Kjøbenhavns Mønster. I det Hele kan det nok være, at Reglerne i enkelte Tilfælde blive noget strenge for de smaa Kjøbstæder. Ganske vist er det vanskeligt at opstille Noget, der skal gjælde baade for en stor og en lille By; men jeg skal paapege et Par Tilfælde, hvori jeg tror, at der er Anledning til at modificere Reglerne noget af Hensyn til de smaa Kjøbstæder. Saaledes staar der i § 12, at Brænde, Kul, Tørv og andet Brændsel lige som ogsaa længere hen større Dplag af Lømmer og Bræder, samt Palmstakke udenfor Hus kun maa have paa saadanne Stæder, som Brandkommissionen finder for passende. Det er i alt Fald efter de Forhold, jeg kender, en meget streng Bestemmelse, der kan genere Folk i meget høi Grad i deres Næringsvei. I de smaa Byer har i alt Fald enhver Kjøbmand Brænde og Lømmer udenfor sin Eiendom. Brandfaren kan ikke ligge i selve Brændet og Lømmeret, da det er meget vanskeligt at stikke Ild i en Brændestabel; men den maa bestaa deri, at naar der kommer Ild i Naboens Hus, forøges Faren for Ildens Udbredelse. En saadan Fare kommer imidlertid tilstede overalt, hvor der er Bygninger i Nærheden af saadanne Dplag, og Forbudet her bliver da ensbetydende med et Forbud imod at have saadanne Dplag inde i Byen. Med Hensyn til § 20, der handler om Værksteder, tror jeg ogsaa, at naar man erindrer, hvor mange smaa Arbeidere og Haandværkere der arbejder i Træ i de mindre Kjøbstæder, kan det være tvivlsomt, om ikke disse Regler ere for strenge. Jeg henstiller blot dette, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. I Begyndelsen af Paragrafen hedder det saaledes, at Værkstederne skulle være adskilte fra tilstødende Leiligheder ved Vægge, der ere af Mur, rørede og pudsede. Jeg forudsætter, at der derved forstås Beboelsesleiligheder. Dersom der menes Leiligheder overhovedet, saa bliver det en altfor streng

Bestemmelse. Endelig forstaar jeg ikke, hvad der menes med Forskriften i 3die Stykke, at Brandkommissionen skal fastsætte de nærmere Regler for Benyttelsen af saadanne Værksteder. Naar en Mand indretter sit Værksted efter Loven, ved jeg ikke, hvilke yderligere Regler der skal gives for Værkstedets Benyttelse; i alt Fald ville saadanne Regler blive noget uensartede for de forskellige Stæder, og jeg kan ikke i Diebløkket tænke, hvad de egentlig skulle gaa ud paa. Ligeledes tror jeg, at Bestemmelsen i § 21 vil blive generende for mange smaa af de der nævnte Fabrikvirksomheder. I de mindre Kjøbstæder er der jo mange smaa Bagerier, Garverier, Kalkovne og Dysestøberier, som ikke kunne siges at være brandfarlige, fordi de drives efter en saa lille Maalestok, at, naar de skulle kaldes brandfarlige, saa bliver Alt det. Der maa dog vist sættes en vis Størrelse som Betingelse for, at de kunne binges ind under de i Ørigt vistnok rigtige og nødvendige Bestemmelser, der forudsættes givne af Justitsministeriet. — Endelig kan jeg ikke negte mig den Fornøielse at omtale § 27, som indfører en Regel om Erstatning for Brandstade, der er foranlediget, ikke ved selve Ilden, men ved Brandvæsenets Virksomhed under Ildbranden. Det er en Regel, som vi hidtil haardt have savnet, og som jeg vil haabe nu maa blive slaaet fast ved denne Leilighed. Den har tidligere været paa Bane i Rigsdagen, men kunde ikke da føres igjennem.

W. Petersen: I mange af de Yttringer der ere fremkomne fra de to ærede Landsråhingsmænd, der nu have haft Ordet, kan jeg samstemme. Før jeg imidlertid gaar ind paa Lovforlagets Realitet, skal jeg gjøre opmærksom paa et Par Trykfeil. I § 1 c er der saaledes henvisning til Lovens § 3 istedetfor § 4, og en værre Feil findes i § 14, idet det med Hensyn til Petroleum hedder, at Forbudet mod at have Dplag deraf ikke skal gjælde, naar de ere under 20 Tdr. og ere anbragte under Jordens Overflade og under „beboede Bygninger“, hvilket Sidste efter Paragrafens hele Mening aabenbart maa være „ubeboede Bygninger“. Endelig staar der, hvad jeg lægger mindre Vægt paa, et Sted „Kalkovne“ istedenfor „Kalkovne“. — Selve Lovforlaget deler sig jo i tre Dele, nemlig Ordningen af Slutningsforanstaltninger og Tilvejebringelsen af Slutningsredskaber, Beføstningen derved og Bestemmelser om brandfarlige Indretninger, Dplag og Næringsvei. De sidstnævnte Bestemmelser ere væsentlig skrevne ud af den Kjøbenhavnske Brandlov, som dog paa forskellig Maade er modificeret efter Kjøbstædernes Forhold. Med Hensyn til disse Bestemmelser kan jeg i det Hele sige, at de forekomme mig at være nogenlunde passende; dog skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger om enkelte af dem, og jeg skal da først nævne § 11. Det er der bestemt om